

Arrest

nr. 228 792 van 14 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 9 april 2017 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 19 april 2017.

Op 16 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. 208 651 van 3 september 2018 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker.

1.2. Op 13 februari 2019 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot tot niet-ontvankelijkheid van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming op 10 juli 2019. Deze beslissing werd op 12 juli 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, soennitisch Pashtun. U bent geboren in het dorp Min Khail, district Hesarak, provincie Nangarhar. In 1391 (i.e. 2012-2013) vertrok u naar Kabul om daar de twaalfde graad van het middelbaar te volgen.

Nadat u afgestudeerd was van het middelbaar in Kabul, besloot u in het leger te gaan. U volgde een militaire opleiding aan de militaire academie van Kabul en studeerde af in de vierde maand van 1394 (i.e. juni- juli 2015) in de rang van tweede luitenant (baridmal).

In de vijfde maand van 1394 (i.e juli-augustus 2015) kreeg u twintig dagen verlof van uw commandant. Hierna belde uw vader u en zei hij dat er problemen waren in uw dorp. De taliban zou op de dag voordat u afstudeerde, uw vader lastig gevallen hebben omdat u in het leger zat. Ze zouden gezegd hebben dat u het leger moest verlaten en zich bij hen moest aansluiten. Hierna besloot u uw vakantie in Min Khail door te brengen. U zou na uw vakantie gestationeerd worden in de provincie Helmand. Uw ouders zeiden u echter dat de situatie daar erg slecht was, waardoor u besloot om niet te gaan.

U bleef tien maanden in uw geboortedorp Min Khail. In deze periode werd u ook lastig gevallen door de arbaki (lokale politie). Ook zij wilden dat u zich bij hen zou aansluiten.

U heeft Afghanistan verlaten in de vijfde of zesde maand van 1395 (juli-augustus 2016 of augustus-september 2016). U kwam aan in België op 9 april 2017 en diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 19 april 2017.

Op 16 maart 2018 werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde problemen met de taliban en de arbaki. Ook uw functie in het leger en desertie uit het leger konden niet leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde. Bovendien werd in deze beslissing geoordeeld dat er in uw hoofde in Kabul een redelijk intern vluchtalternatief voorhanden is. Deze beslissing werd bevestigd in een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hier RvV) van 3 september 2018.

Op 13 februari 2019 diende u een volgend verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u intussen ook in Finland en in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming zou ingediend hebben. Via facebook zou u terug in contact gekomen zijn met uw broer S. J.. Deze broer zou 13 jaar geleden naar Finland gegaan zijn en zou daar een verzoek ingediend hebben om internationale bescherming. In het kader van dit verzoek zou hij documenten over de job van uw vader bij het ministerie van defensie ingediend hebben. Via hem verkreeg u deze documenten, die u in het kader van uw huidige verzoek indient. U zou in Finland ook een verzoek om internationale bescherming ingediend hebben, maar werd terug gestuurd naar België. In april 2018 zou u ook naar Frankrijk gereisd zijn om ook daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U werd daar echter opgedragen het land te verlaten, en keerde terug naar België. In het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming haalt u aan dat u niet wist dat uw vader voor het ministerie van defensie gewerkt zou hebben. Uw vader zou ontvoerd zijn toen u onderweg was naar België, en zou nog steeds spoorloos zijn. Volgens u werd hij zowel omwille van zijn eigen voormalige job als omwille van uw job bij het leger ontvoerd. Verder haalt u aan dat er verschillende zaken fout vermeld werden in de beslissing die het CGVS maakte in het kader van uw vorige verzoek, omdat deze fout vertaald zouden zijn. Over het intern vluchtalternatief naar Kabul dat u werd toegekend, stelt u nog dat dit voor u niet mogelijk zou zijn gezien u daar ook bedreigd kan worden, u geen geld heeft om daar te blijven en u daar geen familie heeft.

In het kader van uw volgende verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: documenten over het werk van uw vader, de identiteitskaart van uw broer uit Finland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Over de nieuwe documenten en verklaringen die u aflegt, ten gevolge van de ontmoeting met uw broer S. in Finland, moet ten eerste gezegd worden dat u in het kader van uw vorige aanvraag nooit melding maakte van een broer met de naam S. die in Finland verbleef, of een broer die ooit Afghanistan zou verlaten hebben. Gevraagd om al uw broers en zussen op te noemen tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw vorige aanvraag, vermeldde u enkel F., Na. en N.. N. verbleef in Langar Khail en Na. en F. in Min Khail bij uw vader (CGVS 17/12894Z, p. 11-12). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u plots wel een broer zou hebben die al dertien jaar in Finland zou verblijven. Gezien uw verklaringen over deze broer op zich reeds weinig geloofwaardig kunnen bevonden worden, komt ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het werk van uw vader en de documenten hierover die u via hem verkreeg in het gedrang.

Bovendien kunnen ook bij uw verklaringen over het werk van uw vader en zijn ontvoering verschillende kanttekeningen gemaakt worden. Zo is het ten eerste op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u niets zou geweten hebben over het feit dat uw vader vroeger voor het ministerie van defensie gewerkt zou hebben (Verklaring DVZ 17/12894Z, vraag 15). Gevraagd naar wat voor werk uw vader gedaan had, verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming dat hij vroeger als landbouwer gewerkt zou hebben (zie administratief dossier, blauwe map, document 1, meer bepaald CGVS 17/12894, p. 11). Hieruit blijkt dat u wel degelijk op de hoogte was van wat uw vader gedaan zou hebben van werk vroeger, en valt geenszins af te leiden dat hij daarnaast nog een andere functie gehad zou hebben. Dat uw broer die in Finland verbleef dit wel zou geweten hebben, en u hier voordien nooit iets over vernomen zou hebben, is dan ook weinig plausibel. Nog haalde in het kader van uw vorige verzoek nergens aan dat u of uw familie ooit problemen zou gehad hebben door het werk van uw vader (CGVS 17/12894). Los van het feit of uw vader al dan niet voor het ministerie van defensie gewerkt zou hebben, kan op zijn minst aangenomen worden dat u op de hoogte zou geweest zijn van eventuele problemen die hij of uw familie hier ooit door gehad zou hebben. Gezien ook hierover niets vermeld werd, kan het loutere feit dat uw vader ooit voor het ministerie van defensie gewerkt zou hebben niet afdoende zijn om aan te nemen dat u of uw familie hierdoor actueel nog problemen zou kennen.

U verklaart tijdens uw huidige verzoek dat uw vader ontvoerd werd omwille van zijn voormalige job bij de overheid en omwille van uw job bij het leger (Verklaring DVZ 17/12894Z, vraag 15). Hij zou ontvoerd zijn terwijl u onderweg was naar België en zou sindsdien spoorloos verdwenen zijn (Verklaring DVZ 17/12894Z, vraag 15). Ook aan uw verklaringen rond deze ontvoering kan geen geloof gehecht worden. Indien hij immers ontvoerd werd terwijl u onderweg was naar België, kan verwacht worden dat u ook dit vermeld zou hebben bij uw eerste verzoek. U repte hier toen echter met geen woord over (zie administratief document, blauwe map, document 1, meer bepaald CGVS 17/12894). Meer nog, u verklaarde toen zelfs dat uw vader op het moment van uw persoonlijk onderhoud in jullie dorp, Minkhail, verbleef (zie administratief dossier, blauwe map, document 1, meer bepaald CGVS 17/12894, p. 11-12) en stelde expliciet dat uw vader na uw vertrek niet meer meegenomen zou zijn (zie administratief

dossier, blauwe map, document 1, meer bepaald CGVS 17/12894, p. 35-36). Dat u momenteel geen weet zou hebben over het lot van uw vader gezien u met niemand contact hebt in Afghanistan en zelfs niemand in Afghanistan probeerde te contacteren (CGVS 17/12894Z, vraag 15) is nog een verdere ondermijning van de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Over de elementen die fout vertaald zouden zijn in uw vorige beslissing door het CGVS moet vooreerst benadrukt worden dat deze beslissing bevestigd werd door de RvV en bijgevolg vast staat. U haalde tijdens uw huidig verzoek twee elementen aan die toen verkeerdelijk weergegeven zouden zijn. Ten eerste zou u toen niet gezegd hebben dat uw vader in het leger zat maar dat u zelf in het leger zat (Verklaring DVZ 17/12894Z, vraag 15). Ten tweede zou in deze beslissing vermeld staan dat de talibanstrijder die aan uw vader zei dat u moest stoppen met uw job overleden was, hoewel dit niet zo is (Verklaring DVZ 17/12894Z, vraag 15). Beide elementen zijn echter nergens terug te vinden in de beslissing die gemaakt werd door het CGVS in het kader van uw eerste aanvraag (zie administratief dossier, blauwe map, document 2), en kunnen daarom ook onmogelijk verkeerdelijk weergegeven zijn zoals u verklaart. Indien u uw vorige weigeringsbeslissing bovendien zou wijten aan de tolk, kan verwacht worden dat u hierover op zijn minst in het kader van uw beroepsprocedure melding zou gemaakt hebben. Noch in het verzoekschrift, noch in het arrest dat in het kader van deze beroepsprocedure geveld werd, wordt hiervan enige vermelding gemaakt (zie administratief dossier, blauwe map, documenten 3 en 4). Dat dit toen geen enkele keer werd opgeworpen, doet uw verklaringen hierover dan ook teniet. U stelt dat u op de rechtbank niet de kans had om dit te zeggen (Verklaring DVZ 17/12894Z, vraag 15). U zou dit wel verteld hebben aan uw advocaat, maar deze was volgens uw verklaringen niet aanwezig bij de zitting (Verklaring DVZ 17/12894Z, vraag 15). Indien u dit effectief wilde aanhalen bij uw beroepsprocedure en dit vermeld zou hebben aan uw advocaat zou dit los van de aanwezigheid van uw advocaat op de zitting wel opgenomen zijn in het verzoekschrift dat daar werd neergelegd. Gezien ook hier geen enkele vermelding wordt gemaakt over problemen met de tolk of de vertalingen (zie administratief dossier, blauwe map, document 3), kan ook dit element niets meer wijzingen aan de beoordeling van het CGVS.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De documenten die u voorlegt in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming kunnen ook deze keer niets wijzigen aan de appreciatie van het CGVS. Over de documenten over het werk van uw vader moet ten eerste gezegd worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn (zie administratief dossier, blauwe map, document 5). Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Bovendien kunnen dergelijke documenten zich enkel uitspreken over de eventuele job van uw vader en zeggen zij niets over de eventuele problemen die u of uw familie hierdoor actueel nog zou kunnen kennen (zie boven). De foto van de Finse identiteitskaart van S. J. K., kan enkel aantonen dat er een zeker S. J. K. verblijft in Finland, maar zegt niets over uw eventuele familiebanden met deze persoon.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als

voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaatgeneraal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

*In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.*

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de de stad Kabul vestigt.

Het CGVS oordeelde in uw eerste verzoek als volgt: "Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een alleenstaande jongeman bent (CGVS, p. 8), die hoger onderwijs volgde in Kabul (CGVS, p. 9). Verder blijkt u uit een welgestelde familie te komen. Zo verklaarde u dat jullie thuis een goede financiële situatie hadden (CGVS, p. 7). Jullie zouden 10 jereb land bezitten dat u jullie door anderen kunnen laten cultiveren (CGVS, p. 4). Uw vader werkte vroeger zelf als landbouwer, maar is daar later zonder

gevolgen voor de inkomsten van uw familie kunnen mee stoppen (CGVS, p. 7). Bovendien bleek uw familie in staat om zonder problemen 8000 dollar neer te leggen voor uw reis naar Europa (CGVS, p. 7). Jullie zouden dat geld volgens uw verklaringen 'gewoon in huis gehad hebben' (CGVS, p. 7). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u beschikt over een netwerk in Kabul. U maakte namelijk uw middelbare school af in Kabul en studeerde hierna nog verder in dezelfde stad (CGVS, p. 9). Toen u daar naar de middelbare school ging, zou u daar een kamer gehuurd hebben op een uur afstand van uw school (CGVS, p. 9). Dit wijst erop dat u vertrouwd met de stad Kabul, en het functioneren van de huurmarkt in Kabul. U zou daar volgens uw verklaringen ook in staat geweest zijn andere mensen te leren kennen, en ging bijvoorbeeld volleyballen op uw vrije dagen daar (CGVS, p. 10-12). In de periode dat u daar studeerde, zou u bovendien maar 1 keer terug gekeerd zijn naar uw geboortedorp (CGVS, p. 11), wat toch kan wijzen op een zekere verankering in de stad Kabul. Bij de DVZ verklaarde u bovendien een broer te hebben die in Kabul woonde (Verklaring DVZ, punt 17). Hierop gewezen bij het CGVS ontkent u dit ooit verklaard te hebben, zonder hiervoor een valabele verschoningsgrond te kunnen opgeven (CGVS, p. 7). Deze elementen doen vermoeden dat uw netwerk in Kabul nog groter is dan u op het eerste zicht laat uitschijnen. Gezien uw problemen, die u volgens uw verklaringen lieten terugkeren naar uw geboortedorp (CGVS, p. 5), niet geloofwaardig bevonden werden, kan men ook vermoeden dat u nog langer in Kabul verbleef dan u laat uitschijnen. Gezien u dus een jongeman bent, die een hogere opleiding heeft genoten, afkomstig is uit een welgestelde familie, en een netwerk heeft in Kabul, kan men ervan uitgaan dat u in staat bent om een duurzaam leven op te bouwen in Kabul.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelt u dat dit niet mogelijk is omdat u daar niemand heeft en omdat u daar problemen zou krijgen met de regering omdat u uw plicht als militair niet vervulde (CGVS, p. 14). Zoals hierboven reeds beschreven gaat het CGVS er echter van uit dat u wel over een netwerk beschikt in Kabul, en dat u zeker in staat bent daar een netwerk verder uit te bouwen. Ook desertie kan volgens het CGVS geen grond geven voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, is desertie in het Afghaanse leger namelijk niet strafbaar en zouden deserteurs in Afghanistan openlijk kunnen uitkomen voor hun status als deserteur (Zie administratief dossier, blauwe map, document 5, p. 21). Ook uw vrees voor bestraffing hieromtrent, kan dan ook geen reden zijn om u niet in Kabul te kunnen vestigen”.

Over uw vrees omwille van desertie moet hier herhaald worden dat desertie volgens het CGVS geen grond kan geven voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens de –Uniform Code of Military Justice– uit 2008 kan permanente desertie bestraft worden met twee tot vijf jaar gevangenisstraf. Deze bestraffing kan oplopen tot maximaal vijftien jaar indien er sprake is van verzwarende omstandigheden zoals desertie tijdens een militaire confrontatie. Volgens informatie van de Zwitserse overheid over wetgeving en toepassing ervan bij desertie vindt in de praktijk nagenoeg geen strafvervolging plaats bij desertie of afwezigheid zonder toestemming (zie administratief dossier, blauwe map, document 6). Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Afghaanse autoriteiten en veelal zelfs onbestraft zou blijven. U reikt geen concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. Ook uw vrees voor bestraffing hieromtrent, kan daarom geen reden zijn om u niet in Kabul te kunnen vestigen.

Naar aanleiding van onderhavig verzoek haalt u nog aan dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen omdat u daar bedreigd zou worden, u geen geld zou hebben om daar te blijven en u daar geen familie zou hebben (Verklaring DVZ 17/12894Z, vraag 15). Gezien zoals hierboven werd gemotiveerd geen geloof gehecht kan worden aan uw voorgehouden vluchtmotieven kan het feit dat u daar bedreigd zou worden niet dienen als reden waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. Uit bovenstaande motivatie blijkt verder ook dat uw familie over een goede financiële situatie zou beschikken en dat u een netwerk in Kabul zou hebben dat vermoedelijk nog groter is dan u zelf aangeeft. Ook uw argumenten over het feit dat u niet voldoende geld zou hebben en daar geen familie zou hebben, kunnen daarom niet weerhouden worden als reden waarom u zich niet definitief in Kabul zou kunnen vestigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 57/6/2, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) *juncto* de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (hierna: EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de hoorplicht zoals neergelegd in artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft voorgelegd die ertoe leiden dat zijn verzoek om internationale bescherming in overweging dient te worden genomen.

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker is voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, mist dan ook juridische grondslag.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de

motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht..

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Vooreerst dient erop gewezen dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd omdat geen geloof werd gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de taliban enerzijds en de lokale politie (*'arbak'*) anderzijds, dat zijn functie in het leger en desertie uit het leger niet konden leiden tot de toekenning van internationale bescherming in zijn hoofde en bovendien werd vastgesteld dat er in hoofde van verzoeker in Kabul een redelijk intern vestigingsalternatief voorhanden is.

Bij arrest nr. 208 651 van 3 september 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig is en dat hij zich bij een terugkeer naar Afghanistan zou kunnen vestigen in de stad Kabul waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.2.4. In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich ten dele steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, meer bepaald houdt hij vast aan zijn verklaringen over de problemen ten gevolge van zijn tewerkstelling bij het leger. Verzoeker brengt evenwel een geheel nieuw element ten berde door te verklaren dat hij, nadat hij terug in contact zou zijn gekomen met zijn broer S. J. die 13 jaar geleden naar Finland zou zijn gegaan en daar een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend, te weten is gekomen dat zijn vader bij het ministerie van defensie heeft gewerkt en dat zijn vader, zowel omwille van zijn eigen voormalige job alsook omwille van verzoekers werkzaamheden bij het leger, ontvoerd werd toen verzoeker onderweg was naar België. Daarnaast voert verzoeker aan dat er verschillende zaken fout vermeld werden in de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Aangaande het intern vestigingsalternatief naar Kabul merkt verzoeker nog op dat hij niet kan terugkeren naar Kabul omdat hij ook daar bedreigd zal worden en hij voorts geen geld en geen familie heeft om daar te blijven.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker voorts nog volgende documenten voor: documenten over het werk van zijn vader en de identiteitskaart van zijn broer S. J. uit Finland.

In de bestreden beslissing wordt verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard omdat (i) verzoeker in zijn vorig verzoek om internationale bescherming nooit melding maakte van een broer met de naam S. die in Finland verbleef of een broer die ooit Afghanistan zou hebben verlaten, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over het werk van zijn vader en de documenten die hij hierover verkregen heeft via deze persoon in het gedrang brengt; (ii) het niet

aannemelijk is dat verzoeker niets geweten zou hebben van het feit dat zijn vader vroeger voor het ministerie van defensie zou hebben gewerkt, bovendien moet worden vastgesteld dat hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming aangaf dat zijn vader vroeger als landbouwer heeft gewerkt, hij evenmin in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde dat hijzelf of zijn familie ooit problemen zouden hebben gehad door het werk van zijn vader en op zijn minst kan worden aangenomen dat hij op de hoogte zou zijn geweest van eventuele problemen die hij of zijn familie hier ooit door zou hebben gehad, zodat het loutere feit dat verzoekers vader ooit voor het ministerie van defensie zou hebben gewerkt niet afdoende is om aan te nemen dat verzoeker of zijn familie hierdoor actueel nog problemen zouden kennen; (iii) evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen aangaande de ontvoering van zijn vader en de vaststelling dat hij geen weet zou hebben over het lot van zijn vader verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen; (iv) aangaande de elementen die fout vertaald zouden zijn in de vorige beslissing door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet worden benadrukt dat deze beslissing bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en bijgevolg vaststaat en bovendien moet worden vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen nergens terug te vinden zijn in de beslissing die gemaakt werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en verzoeker in het kader van zijn beroepsprocedure geen melding heeft gemaakt van deze elementen; (v) de door verzoeker in de loop van zijn tweede verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (vi) in hoofde van verzoeker een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief voorhanden is in de stad Kabul, zoals wordt toegelicht.

2.2.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het uiteenzetten van een theoretisch betoog aangaande de aangehaalde wettelijke bepalingen, het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

Vooreerst overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers verklaringen aangaande de ontmoeting met zijn voorgehouden broer S. J. in Finland, ten gevolge waarvan hij thans nieuwe documenten en verklaringen aflegde, ongeloofwaardig zijn. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Over de nieuwe documenten en verklaringen die u aflegt, ten gevolge van de ontmoeting met uw broer S. in Finland, moet ten eerste gezegd worden dat u in het kader van uw vorige aanvraag nooit melding maakte van een broer met de naam S. die in Finland verbleef, of een broer die ooit Afghanistan zou verlaten hebben. Gevraagd om al uw broers en zussen op te noemen tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw vorige aanvraag, vermeldde u enkel F., Na. en N.. N. verbleef in Langar Khail en Na. en F. in Min Khail bij uw vader (CGVS 17/12894Z, p. 11-12). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u plots wel een broer zou hebben die al dertien jaar in Finland zou verblijven. Gezien uw verklaringen over deze broer op zich reeds weinig geloofwaardig kunnen bevonden worden, komt ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het werk van uw vader en de documenten hierover die u via hem verkreeg in het gedrang.”

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij zijn naam op Facebook wijzigde naar J. na de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en hij het contact met zijn broer pas kon herstellen nadat deze hem via de gewijzigde naam op Facebook heeft teruggevonden, dient erop gewezen dat verzoekers verklaringen aangaande het ogenblik waarop hij zijn naam zou hebben gewijzigd op Facebook niet coherent zijn. Zo verklaarde hij in het kader van zijn ‘verklaring volgend verzoek’ op de Dienst Vreemdelingenzaken van 11 juni 2019) immers enerzijds dat hij ergens in 2018 naar Finland is gegaan en zijn broer ging bezoeken en dat deze hem via Facebook heeft gevonden via zijn naam, doch geeft hij anderzijds aan dat hij zijn naam op Facebook “zo’n week geleden [heeft] veranderd naar J.(...)” (administratief dossier, stuk 6, vraag 14), hetgeen zou betekenen dat hij zijn naam slechts in juni 2019 zou hebben aangepast op Facebook en bijgevolg ruim na de door hem voorgehouden ontmoeting met zijn broer in Finland in 2018. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het louter vasthouden aan eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee hij evenwel niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen.

De argumentatie dat de documenten die hij van zijn voorgehouden broer verkreeg wel volstonden om in diens hoofde aanleiding te geven tot de erkenning als vluchteling in Finland, kan geenszins overtuigen. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker de band met deze persoon S. niet aantoonde, merkt de Raad op dat uit niets blijkt of en zo ja, op welke gronden S. de vluchtelingenstatus zou hebben toegekend gekregen in Finland.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen dat verzoekers verklaringen aangaande het werk van zijn vader en diens ontvoering niet aannemelijk zijn. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) het niet geloofwaardig is dat verzoeker niets zou hebben geweten over het feit dat zijn vader vroeger voor het ministerie van defensie zou hebben gewerkt; (ii) hij bovendien in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde dat zijn vader vroeger als landbouwer zou hebben gewerkt; (iii) verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nergens aanhaalde dat hijzelf of zijn familie ooit problemen zouden hebben gehad door het werk van zijn vader; (iv) het loutere feit dat verzoekers vader ooit voor het ministerie van defensie zou hebben gewerkt op zich niet afdoende is om aan te nemen dat verzoeker of zijn familie hierdoor actueel nog problemen zouden kennen; (v) de vaststelling dat verzoeker de ontvoering van zijn vader niet vermeldde tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming, hoewel deze volgens verzoeker plaatsvond tijdens zijn reis naar België, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, te meer daar hij zelfs expliciet verklaarde dat zijn vader in het dorp Minkhail verbleef en hij niet meer meegenomen zou zijn geweest en (vi) verzoekers verklaring als zou hij geen weet hebben over het lot van zijn vader aangezien hij met niemand contact heeft in Afghanistan en zelfs niemand in Afghanistan probeerde te contacteren, verder zijn geloofwaardigheid ondermijnt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt dat hij al twee jaar geen contactmogelijkheden heeft met zijn familie thuis, benadrukt de Raad dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij voldoende inspanningen heeft ondernomen om recente informatie aangaande de ontvoering van zijn vader en zijn problemen in Afghanistan te vergaren, terwijl van een verzoeker om internationale bescherming nochtans redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

Met het betoog dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft onderzocht of de verdwijning van zijn vader valt onder de verdwijningen waarvan in het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van maart 2019 wordt gesteld dat deze als “parallel justitiesysteem” misdrijven zijn en “onder oorlogsmisdaden vallen”, beperkt verzoeker zich wederom tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen geen dienstig

verweer kan worden geacht om de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat verzoekers verklaringen aangaande deze ontvoering ongeloofwaardig zijn, te weerleggen.

Zo verzoeker meent dat hij voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing gehoord diende te worden, dient erop gewezen dat uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, stuk 6, verklaring volgend verzoek d.d. 11 juni 2019). Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig tweede volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt vastgesteld dat (i) aangaande de elementen die fout vertaald zouden zijn in de vorige beslissing door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet worden benadrukt dat deze beslissing bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en bijgevolg vaststaat en bovendien moet worden vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen nergens terug te vinden zijn in de beslissing die gemaakt werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en verzoeker in het kader van zijn beroepsprocedure geen melding heeft gemaakt van deze elementen en (ii) de door verzoeker in de loop van zijn tweede verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die bijdragen aan het besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van voornoemde wet in aanmerking komt, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.7. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de stad Kabul in het bijzonder, waar verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt, wordt in de bestreden beslissing nog terecht gesteld als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar*

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van

herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de de stad Kabul vestigt.

Het CGVS oordeelde in uw eerste verzoek als volgt: "Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een alleenstaande jongeman bent (CGVS, p. 8), die hoger onderwijs volgde in Kabul (CGVS, p. 9). Verder blijkt u uit een welgestelde familie te komen. Zo verklaarde u dat jullie thuis een goede financiële situatie hadden (CGVS, p. 7). Jullie zouden 10 jereb land bezitten dat u jullie door anderen kunnen laten cultiveren (CGVS, p. 4). Uw vader werkte vroeger zelf als landbouwer, maar is daar later zonder gevolgen voor de inkomsten van uw familie kunnen mee stoppen (CGVS, p. 7). Bovendien bleek uw familie in staat om zonder problemen 8000 dollar neer te leggen voor uw reis naar Europa (CGVS, p. 7). Jullie zouden dat geld volgens uw verklaringen 'gewoon in huis gehad hebben' (CGVS, p. 7). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u beschikt over een netwerk in Kabul. U maakte namelijk uw middelbare school af in Kabul en studeerde hierna nog verder in dezelfde stad (CGVS, p. 9). Toen u daar naar de middelbare school ging, zou u daar een kamer gehuurd hebben op een uur afstand van uw school (CGVS, p. 9). Dit wijst erop dat u vertrouwd met de stad Kabul, en het functioneren van de huurmarkt in Kabul. U zou daar volgens uw verklaringen ook in staat geweest zijn andere mensen te leren kennen, en ging bijvoorbeeld volleyballen op uw vrije dagen daar (CGVS, p. 10-12). In de periode dat u daar studeerde, zou u bovendien maar 1 keer terug gekeerd zijn naar uw geboortedorp (CGVS, p. 11), wat toch kan wijzen op een zekere verankering in de stad Kabul. Bij de DVZ verklaarde u bovendien een broer te hebben die in Kabul woonde (Verklaring DVZ, punt 17). Hierop gewezen bij het CGVS ontkent u dit ooit verklaard te hebben, zonder hiervoor een valabele verschoningsgrond te kunnen opgeven (CGVS, p. 7). Deze elementen doen vermoeden dat uw netwerk in Kabul nog groter is dan u op het eerste zicht laat uitschijnen. Gezien uw problemen, die u volgens uw verklaringen lieten terugkeren naar uw geboortedorp (CGVS, p. 5), niet geloofwaardig bevonden werden, kan men ook vermoeden dat u nog langer in Kabul verbleef dan u laat uitschijnen. Gezien u dus een jongeman bent,

die een hogere opleiding heeft genoten, afkomstig is uit een welgestelde familie, en een netwerk heeft in Kabul, kan men ervan uitgaan dat u in staat bent om een duurzaam leven op te bouwen in Kabul. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelt u dat dit niet mogelijk is omdat u daar niemand heeft en omdat u daar problemen zou krijgen met de regering omdat u uw plicht als militair niet vervulde (CGVS, p. 14). Zoals hierboven reeds beschreven gaat het CGVS er echter van uit dat u wel over een netwerk beschikt in Kabul, en dat u zeker in staat bent daar een netwerk verder uit te bouwen. Ook desertie kan volgens het CGVS geen grond geven voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, is desertie in het Afghaanse leger namelijk niet strafbaar en zouden deserteurs in Afghanistan openlijk kunnen uitkomen voor hun status als deserteur (Zie administratief dossier, blauwe map, document 5, p. 21). Ook uw vrees voor bestraffing hieromtrent, kan dan ook geen reden zijn om u niet in Kabul te kunnen vestigen”.

Over uw vrees omwille van desertie moet hier herhaald worden dat desertie volgens het CGVS geen grond kan geven voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens de –Uniform Code of Military Justice– uit 2008 kan permanente desertie bestraft worden met twee tot vijf jaar gevangenisstraf. Deze bestraffing kan oplopen tot maximaal vijftien jaar indien er sprake is van verzwarende omstandigheden zoals desertie tijdens een militaire confrontatie. Volgens informatie van de Zwitserse overheid over wetgeving en toepassing ervan bij desertie vindt in de praktijk nagenoeg geen strafvervolging plaats bij desertie of afwezigheid zonder toestemming (zie administratief dossier, blauwe map, document 6). Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Afghaanse autoriteiten en veelal zelfs onbestraft zou blijven. U reikt geen concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. Ook uw vrees voor bestraffing hieromtrent, kan daarom geen reden zijn om u niet in Kabul te kunnen vestigen.

Naar aanleiding van onderhavig verzoek haalt u nog aan dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen omdat u daar bedreigd zou worden, u geen geld zou hebben om daar te blijven en u daar geen familie zou hebben (Verklaring DVZ 17/12894Z, vraag 15). Gezien zoals hierboven werd gemotiveerd geen geloof gehecht kan worden aan uw voorgehouden vluchtmotieven kan het feit dat u daar bedreigd zou worden niet dienen als reden waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. Uit bovenstaande motivatie blijkt verder ook dat uw familie over een goede financiële situatie zou beschikken en dat u een netwerk in Kabul zou hebben dat vermoedelijk nog groter is dan u zelf aangeeft. Ook uw argumenten over het feit dat u niet voldoende geld zou hebben en daar geen familie zou hebben, kunnen daarom niet weerhouden worden als reden waarom u zich niet definitief in Kabul zou kunnen vestigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.”

Verzoeker betoogt dat het gezag van gewijsde niet kan worden ingeroepen met betrekking tot de vaststelling van desertie die in zijn eerste verzoek om internationale bescherming niet werd beoordeeld, maar door de commissaris-generaal thans wel voor het eerst in overweging wordt genomen. De Raad merkt evenwel op dat het in het licht van de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming van belang is om na te gaan of desertie in Afghanistan al dan niet daadwerkelijk wordt vervolgd, dat dit - in tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift - wel degelijk werd beoordeeld in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nu in 's Raads arrest nr. 208 651 van 3 september 2018 werd vastgesteld dat desertie niet vervolgd wordt en verzoekers desertie bijgevolg geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming in zijn hoofde. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen, nu hij zich beperkt tot het citeren uit informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier en waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft gesteund bij het nemen van zijn beslissing.

Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet verweer tegen voormelde motieven, zodat de voormelde analyse onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.2.8. De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM vereisen dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan de doodstraf of executie, dan wel foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via voormelde artikelen vindt immers slechts in uitzonderlijk gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of

eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in zijn land van herkomst.

2.2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.10. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER